

#2 NÁDEJ AKO ROZHODNUTIE SA

Rodinná katechézka 74-2019 (629)

www.inky.sk

týždeň po 17. 2. 2019

... alebo o bezpodmienečnom chcení kresťanstva.

BOŽIE SLOVO:

(Mk 1,14-20 SSV)

Čítanie zo svätého Evanjelia podľa Marka: *Keď Jána uväznili, Ježiš prišiel do Galiley a hlásal Božie evanjelium. ¹⁵ Hovoril: "Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu." ¹⁶ Keď raz išiel popri Galilejskom mori, videl Šimona a Ondreja, Šimonovho brata, ako spúšťajú sieť do mora; boli totiž rybári. ¹⁷ Ježiš im povedal: "Podte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí." ¹⁸ Oni hneď zanechali siete a išli za ním. ¹⁹ Ako šiel trochu ďalej, videl Jakuba Zebedejovho a jeho brata Jána - aj oni boli na lodi a opravovali siete - ²⁰ a hneď ich povolal. Oni zanechali svojho otca Zebedeja na lodi s nádenníkmi a išli za ním. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 284, 446, 467)

Ako sme na tom s našimi úlohami z minulého týždňa? Ak sme do seba nasali tento nový pohľad viery (čiže súčasne porozumenia i overenej istoty, ktorú od Boha v Cirkvi máme), ak sme sa s ním stotožnili natoľko, natoľko sa to len počas týždňa dá, potom pred nami vyvstala opravdivá kresťanská nádej.

Keď som bol študentom 3. ročníka teológie, bolo to len tri roky po revolúcii, jeden čas to vyzeralo, že ma diecéza vyšle na štúdiá biblika do Nemecka. V tom čase moje jediné vedomosti z nemčiny boli z pozerania filmov a rozprávok na rakúskej ORF, ktorú sme ešte za totality v Hlohovci chytali na televízoroch. A možný odchod do Nemecka sa rátal na sotva pár mesiacov! A tak som utekal do kníhkupectva, kúpil si oba diely Vaverkovej Nemčiny pre samoukov, na počítači som si vyrobil program, ktorý ma učil a skúšal nemecké slovíčka a pustil som sa do učenia sa nemčiny tempom jedna lekcia denne. Všetko ostatné išlo nabok, zredukované na nevyhnutné minimum, pretože toto bola úplná priorita. Ved' ako by som mohol ísť študovať do Nemecka, ak by som nevedel nemecky? Nakoniec z celého zámeru nejako zišlo - a ja som sa už následne nikdy po nemecky hovoriť nenaučil... Spomínam tento príbeh preto, lebo presne toto je to, čo zažívame ako kresťania, keď konečne uveríme a konečne si uvedomíme, v akej situácii sme to vlastne tu na svete ocitli! Sme pozvaní žiť s Bohom v Nebi. S Bohom! V Nebi! Dokonca v Božej rodine! Ale ved' my Boha vlastne vôbec nepoznáme! Nevideli sme Ho. Nevieme vlastne nič o Jeho postojoch, zmýšľaní, o tom aký je, o jeho povahe... nič! A nebeský život... Ako sa vlastne v Nebi žije? Ako znie „nebeština“, jazyk nesmrteľných a zbožštených víťazov, ktorým ich srdcia a bytia pretekajú medzi sebou navzájom a spolu s Bohom a On v nich? A... kto vlastne to je tá Božia rodina? Cirkve? Čo je to Cirkve? Kde a ako žije? Čím žije? Čo robí? Čo a ako ju spája dohromady? Čím sa vyznačuje? O čo jej ide? A ako?

Áno, máme nádej, dostali sme nádej na toto všetko, nádej byť ako Boh a žiť Boží Život v Božej Rodine, v Nebeskom Jeruzaleme, v Sláve Nesmrteľnosti - ale nemáme poňatia, ako to prijať, ako to žiť, nie sme na to vôbec pripravení! A čas sa kráti! Čo teda urobíme?

No, je to celkom jasné... Urobíme presne to, čo som ja robil, keď som namiesto do Nebeského Jeruzalema smeroval do nemeckého Eichstätt-Ingolstadtu: Dáme tomu prioritu! Dočerta, všetko bokom, zredukované na minimum, ved' už zakrátko odtiaľto máme odísť do Neba a my ešte vôbec nepoznáme Boha, nie že by sme s Ním boli priatelia v dôvernom a blízkom vzťahu a spoločne si na seba navzájom navykli, ako to s obľubou opakoval veľký teológ 3. kresťanskej generácie v 2. storočí Irenej z Lyonu, že *v Kristovi si Boh navyká na človeka a človek navyká na Boha*. Mám žiť v Nebi a ja nemám poňatia, ako sa tam žije! Mám kraľovať a vládnuť s Kristom a pritom nemám poňatia, ako sa vlastne vládne a kraľuje Kristovým spôsobom, nikdy som to nerobil, neviem to! Mám sa stať milovaným a milujúcim členom Božej Rodiny a ja túto Božiu rodinu vlastne ani vôbec nepoznám, takmer vôbec s ňou nežijem, ba čo viac! Ešte donedávna som ju považoval nie za rodinu, ale len za akúsi organizáciu, inštitúciu a s jej členmi som sa stretal často len z videnia sa v kostole! Vôbec s ňou neviem žiť a už vôbec nie spôsobom, ktorý zodpovedá Nebeskému Jeruzalemu! Ved' ja som totálne a úplne nepripravený na Nebo! *Keby som vtedy išiel do toho Nemecka, ale nedokázal by som fungovať spôsobom, akým tamojšia fakulta fungovala, čítať ich knihy, počúvať ich prednášky, diskutovať na ich seminároch, odpovedať na skúškach - tak by ma s hanbou poslali domov a bolo by po všetkom!* Ale to isté sa môže stať aj nám! Ak prideme do Neba - a nedokážeme žiť jeho životom, vstúpiť do jeho vzťahov a žiť ich, lebo sme sa to na Zemi nenaučili - tak nás s hanbou pošlú preč, tam, kde je už len „plač a škripanie zubami“ (Mt 25,30) tých, ktorí v *pozemskej škole* z vlastnej viny neuspeli! Tak, ako nás všetkých pred tým varoval Ježiš, keď hovoril: „Mnohí mi v onen deň povedia: „Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? Nevyháňali sme v tvojom mene zlých duchov a neurobili sme v tvojom mene veľa zázrakov?“ ²³ *Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa vy, čo páchate nepravosť“* (Mt 7,22-23)! A tak všetko stranou! Potrebujeme sa učiť - a naučiť! - *nebeštinu*. Spriatelíť sa s Bohom. Zapadnúť do Božej Rodiny, Cirkvi a spriatelíť sa s ňou, stať sa súčasťou jej organizmu. Osvojiť si umenie Božieho spôsobu vládnutia a kraľovania. Pripraviť sa na Nebo. Úloha je veľá. Času je málo. Je na čase urobiť z „náboženstva“ - čiže našej prípravy na Nebo - úplnú a absolútnu prioritu, jasný zmysel a cieľ nášho života, ktorému sa podriadi všetko ostatné, podľa slov Krista: „*Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo*“ (Lk 9,62) a kto „*sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojim učeníkom*“ (Lk 14,33) - nezriekne práve týmto spôsobom, že to všetko podriadi príprave na Nebo!

UVAŽOVANIE:

*Keď som sa vtedy pripravoval do toho Nemecka, chodil som ďalej na prednášky a učil sa teológiu. Ani som neprestal chodiť na obedy a doprial som si aj vyvetranie na vychádzke. Ani som nešlákal svoju službu zvukára, ktorú som v seminári mal. Ale celé moje bytie bolo nasmerované, upriamené k tomuto cieľu: *Idem do Eichstättu a potrebujem do seba dostať vo vražedne krátkom čase nemčinu!* Presne toto znamená byť kresťanom! Kresťan je človek, ktorý vierou porozumel - a potom prijal nádej, ku ktorej sme povolani. Rozhodol sa. Od toho okamihu je celý jeho život preniknutý jasným: *Som na ceste do Neba a potrebujeme sa naučiť nebeštinu, umenie života v Nebi a to v rekordne krátkom čase, pretože môj odchod sa blíži!* Samozrejme, budem ďalej chodiť do roboty, jesť a piť, doprajem si aj vyvetranie sa a podobne - ale toto povedomie už vo mne je práve tak, ako v *Saganovi povedomie, že je cyklista a vo Vlhovej že je lyžiarka*. Tamto sú vedľajšie veci, dôležité, ale vedľajšie. Toto je ale *zmysel môjho života*, moja identita, môj zásadný záujem, záľuba, túžba, všetko. Som Božie dieťa a chcem do Neba. Usilujem sa preto naučiť žiť a konať božsky, nebesky. Zblížiť sa s Bohom, lebo práve s Ním a Jeho život mám v Nebi žiť naveky. Zapadnúť čo najviac do rodiny Cirkvi, lebo práve v nej mám v Nebi žiť tiež už naveky. Náš život utvára to, po čom túžime *bezpodmienečne*, čo chceme dosiahnuť za každú cenu. Kresťanmi sa stávame práve vtedy, keď sa toto učenie sa stane *naším bezpodmienečným chcením!**

ÚLOHA:

Pozhovárajte sa o tom! Nájdite príklady takéhoto rozhodnutia sa, obrátenia sa, na príkladoch svätých - určite poznáme príbeh sv. Františka, sv. Ignáca z Loyoly, sv. Terezky z Lisieux, ale napríklad aj moderných svätých „bežného života“, ako sú sv. Chiara Luce-Badano, sv. Carlo Acutis či sv. Pier Giorgio Frassati.

Ako sme na tom my? Prijali sme túto nádej - a s ňou aj novú identitu a nový zmysel a cieľ života? Je toto to, čo sa zanietene učíme? Tento týždeň pracujme na plnom osvojení si takéhoto postoja!